

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Από της Ίανουαρίου ή της Ιουλίου
Έν τῷ ἔσσι δρ. θ. Έν τῷ ἔξωτ. γρ. 3γ δ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ Μεγάλαι τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ ἀντροπὴ τῶν Κορασίων, ὑπὸ Μεγ. Γαλανῶ. — Παναρέτου Δουληγέρη ἀρχιεπισκόπου ἐκκλησίας, ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Ἀγ. Δαϊκῇ Σχολῇ ἡ Ἀναπλάσις. — Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου ὑπόμνημα, εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους δευτέραν ἐπιστολήν, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Σκιαθίου τοῦ Παπαδιακόντη. — Ἡ Οἰκονομία καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγαμία, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Ἡ ἄγρια τῆς Κυριακῆς, — Οἱ ἐν Πύργῳ ἐπιστήμονες καὶ τὸ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως, ὑπὸ Μεγ. Γ. Γαλανῶ. — Δαικὶ Σχολαί ἡ Ἀναπλάσις, — Σύλλογος ἡ Ἀναπλάσις, Τμήμα Πύργου. — Ποικίλα. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Βῴαγγελικὸν ἀνάγνωσμα τῆς 15 Φεβρουαρίου, ὑπὸ Κ. Α. Διαλησιῶ.

Μὰ εἶνε σκανδαλώδεις αἱ παραστάσεις, ἔσπεροι, ἀναίδει. Δὲν βαρῖσθε! Ἀναίδεια ποῦ φορεῖ Ἰαλλικὰ παῖσι δὲ εἶνε ἀναίδεια.

Ἔπειτα, σεμνότης, αἰδώς, σωφροσύνη ποῖαν σχίσιν ἠμποροῦν νὰ ἔχουν μὲ νέους μεμνημένους, μὲ κυρίως παλαιούς τῶν ἡμερῶν, μὲ κυρίως ἀρεκτὰ πολυτελεῖους, ὥστε τίποτε νὰ μὴ ἄγνοοῦν;

Τὸ πολὺ πολὺ τὰ κορίτσια νὰ προφυλαθοῦν, καὶ αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος, καθὼς γράφει μίᾳ ἐφημερίᾳ Ὀλιγομένη διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θεάτρου ἀπουσίαν τῶν νέων καλλωπῶν. Καὶ αἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες τῶν μεγάλων οἰκῶν τῶν Ἀθηναίων ἔλασον τὴν πρόνοιαν αὐτῆν. Εἰς τὰ κοράσια τῶν τὸ εἶπον ἐν μειδιάματιν ἐκφραστικῶν, ἐν στεργῇ περισσῇ ἀεπὶ τοῦ παρόντος κορίτσια, δὲν εἶνε αὐτὰ διὰ σὰς.

Καὶ τὰ κορίτσια εὐπειθῆ, σύμφωνα μὲ τὴν ἀμειπτον ἀντροπῆν τῶν, μένουσιν ἐπὶ τῆς σπῆτι. Γνωρίζοντα τί ἐπέγει νὰ ἰδῆ ὁ μπαμπὰς μὴ ἄγνοοῦντα εἰς ποῖα ἀκροάματα τρυφῆ ἢ μαμά. Ἐννοοῦντα ἐπομένως τί ἠμποροῦν νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἰς τὰ σπῆτια τῶν μέσων.

Καὶ ἐπειτα ἀποροῦμεν τί ἔχει νὰ κάμῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ χειραφέτησις τοῦ Γυναικείου φύλου, ἡ ἵπσις, μεταξὺ ἄλλων, καταργῶσα διὰ τὰς κόρας καὶ τὸ ἀπαίσιον καὶ δουλικὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς θυγατέρας νὰ εἰσπληροῦνται εἰς τὸ μῖσσμα τῶν γαλλικῶν θεατρικῶν κομπολογημάτων ἐν ἴσῃ ἐλευθερίᾳ μὲ τὸν μπαμπὰν καὶ ἐν ἴσῃ ἀπολαύσει μὲ τὴν μαμάν.

Μεγ. Γ. Γαλανός.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΟΡΦΩΝΕΙ;

Λυποῦμεθα διότι δὲν ἔννοοῦν μερικοὶ ὅτι ἔθνη, τὰ ὅποια θέλουσιν ἀναστηθῆναι ἀπὸ τῆς κοπρίας, οφείλουσιν νὰ ἀποτινάξουν τὸν ζυγὸν τῶν πιθηκισμῶν. Ἐὰν τὸ θέατρον μορφῶν—θὰ τὸ συζητήσωμεν ἄλλοτε αὐτὸ—ἀλλὰ τοῦ σημερινοῦ μας θεάτρου τούτῳ καρπὸς ὑπάρχει τις ἄρα γε ὅστις δὲν τούτῳ ἠξίωται; Δὲ Ἀθηναίαι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἦσαν κατακλυσμέναι ἀπὸ θεάτρα. Τὶ ἐκέρδιζαν ἐνταῦθα ἠθικῶς, οἰκογενειακῶς, κοινωνικῶς, ἠθικῶς; Φεῦ! Καὶ τί ὑπῆρξε, τὸ ὅποσον νὰ μὴ ἔχασαν; Μ. Γ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Ἦμπορεῖ ἴσως νὰ φιλονεικηθῆ ἂν εἶνε ἔσπερον τὸ χιόνι ποῦ στεφανιώνει τὰς κορυφὰς τῶν Ἄλπεων, ἀλλὰ καμμίς ἀμφιβολία δὲν ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ ὡς πρὸς τὸ ὅτι θαυμαστὴν μέριμναν καταβάλλουσιν πολλὰ μεγάλα σπῆτια τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν δεσποινίδων θυγατέρων τῶν.

Ἐπεσκέφθη τὴν πρωτεύουσάν μας κατ' αὐτὰς Γαλλικὸς θιάσος, ὁ ὅστις εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον παριστάνει κωμωδίας. Διὰ τὸ ποῖόν τῶν κωμωδιῶν αὐτῶν ἀρεκτεῖ νὰ σὰς εἴπωμεν ὅτι ὠμολόγησαν ἀκόμη καὶ δημοσιογράφοι τῶν ἐφημεριδῶν μας πῶς εἶνε πολὺ ξισχισμέναι καὶ ὄχι διὰ καθὲ μᾶτι καὶ καθὲ αὐτί.

Δὲ λοιπόν! Ἡ Ἀθηναϊκὴ ἀριστοκρατία, ὄχι βίβια ὄλη, ἀλλὰ μέγα αὐτῆς μέρος, ἔχει μᾶτια καὶ αὐτὰ διὰ τὰς παραστάσεις τοῦ Γαλλικοῦ θιάσου. Πιθηκοὶ ἴσως νὰ ἐσουτέλλοντο νὰ πᾶν. Ὅσοι ἴσως νὰ ἐλάττιζον καὶ σκηναὶ καὶ ἠθοποιούς. Καὶ κύνας ἴσως νὰ ἐκοκκίνιζαν ἀπὸ ἐντροπῆν.

Ἄλλ' ὁ μεγάλος τῶν Ἀθηναίων κόσμος ἀριθμεῖ κυρίως καὶ κυρίως ἀνωτέρας ἀντοχής. Πυροῦνται μὲν, οὐκ ἐντρέπονται δέ.

Ἀρεκτὰ ἐπέβησαν οἱ ἀἰθροποὶ τὸ καλοκαίρι περιφέρουτες τὰ ἀτομά τῶν μὲ ὄλας τῶν τὰς γνωστὰς συνηθείας εἰς τὴν Κηφισιάν, εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὰ ἔξω τῆς Ἀττικῆς Λουτρά. Ἄς διασκεδάσουν λιγάκι τῶρα.

ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΤΙΟΥ

Ο Μ Ι Δ Ι Α

ΕΝ ΤΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΥ ΛΑΙΚΗ· ΞΚΟΛΗ· ΑΝΑΠΛΑΣΤΕΩΣ,

Εκφωνηθεῖσα τὴν 4 Ἰανουαρίου 1898 (1)

Εἶνε ὄντως παρήγορον καὶ εὐόωνον, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ἔρσις καὶ λειτουργία τοῦ παρόντος καὶ τῶν ἄλλων τμημάτων τοῦ Συλλόγου τῆς α' Ἀναπλάσεως.

Ἐγὼ ἕνεκα λόγων μὴ ἐξαρτωμένων ἐκ τῆς θελήσεώς μου δὲν ἀνέλαθον εἰσέτι τακτικὴν συνεργασίαν ἐνταῦθα, οὐδὲ ἐρχομαι ἐνώπιον ὑμῶν, ὅπως πραγματευθῶ θέμα τι ὠριμὸν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, ἐκ τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ σπουδαιοτάτου αὐτοῦ ἔργου διὰ τὰ σωτηριώδη αὐτοῦ ἀποτελέσματα, παρουσιάζομαι ἐνώπιον τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, ἵνα ἐπαινήσω τὸν ἔθειον ζῆλον τῶν διδασκόντων καὶ τὴν τόσον ἐμφαντικῶς ἐκδηλουμένην προθυμίαν ὑμῶν τῶν ἀκροαμένων, ἐρχομαι ἵνα ἀναπέμψωμι ὑμῶν ἐγκάρδιον δοξολογίαν πρὸς τὸν Ὁ Θεὸν, τὸν Δαίτηρα πάντων τῶν τελείων ἀγαθῶν, ὅστις ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ ἀγαθότητι δωρεῖται τοῖς πιστοῦς Αὐτῷ λατρεύουσι θαυμαστὴν πρόνοιαν, ὅπως καταλλήλως ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς συγκρατήσεως καὶ τῆς προόδου τῆς κοινωνίας εἰς ἣν εὐρίσκονται. Καὶ τῷ ὄντι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐὰν ἐπεκράτει ἡ γνώμη τῶν προνοησάντων τὴν σημερινὴν ἀθλιότητα τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἐξάπαντος ἤθελον συγκρατηθῆ τὰ πράγματα καὶ ἤθελε προληφθῆ ἡ ἔθνικὴ ταπεινότης, ἡ ὅποια προήλθεν ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς τῆς πνευματικῆς τροφῆς, ἣτις φέρει τὴν ἠθικὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἔλλειψιν παντὸς αἰσθηματος καὶ φρονήματος ὕψους καὶ γενναίου.

Ἐγὼ ἔχων ἀκράδαντον πεποίθησιν εἶμι μόνον διὰ τῆς ἠθικοπλαστικῆς ταύτης ἐργασίας, τὴν ὅποιαν διενεργεῖ τὸ Σωματεῖον τοῦτο, θὰ προληφθῶσι δεινότερα κακὰ καὶ θὰ ἐπανορθωθῆ ἡ ὑπάρχουσα κατάστασις, θέλω νομίση τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῆ, ἐὰν εὐμενῶς ἀκουσθῶ παρ' ὑμῶν προσθέτων ὀλίγα τινὰ εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ ἐγκριότεροι περὶ τοῦ σκοποῦ τῶν Ἀναπλαστικῶν τμημάτων εἶπον. Κυριῶς δὲ θέλω συστήσῃ πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τὴν πεποιθησίν μου εἰς τὴν ἡδὴ καὶ ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐκτὸς τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἐυαγγελίου, ἀγει εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν παραφροσύνην καὶ εἰς τὴν ἀποκτῆσιον καὶ τὴν καταστροφὴν, καὶ ὅτι μόνον ὁ ἔργω τε καὶ λόγῳ χριστιανὸς ἔχει τὸ φῶς, ἔχει πρόνοιαν καὶ πρόβλεψιν εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς πράξεις, ὅτι μόνον ὁ χριστιανὸς εἶνε ἀληθῶς πεπολιτισμένος καὶ ἐν πᾶσι προοδευτικῶς, μόνον ὁ χριστιανὸς σφίξει καὶ σφίζεται.

Ἀποδείξεις ἀναμφισβητήτους, ἀγαπητοὶ μοι ἀδελφοί, περὶ τοῦ ἀπολύτου κύρους τῶν εἰρημνίων ἀληθειῶν μᾶς παρέχει αὐτὴ ἡ σήμερον παρατηρούμενη σύγχυσις τῶν παντοειδῶν γνωμῶν περὶ τοῦ τίνα τὰ αἴτια τοῦ ὀλίθρου τῆς

(1) Ἐστενογραφηθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Παλάφα.

πατρίδος ἡμῶν καὶ περὶ τοῦ τίνας αἱ ὑπόλογοι διὰ τὴν ἐπιλοθούσαν καταγίδια καὶ συμφορὰν. Τί λέγει τὸ ὀπισθοδρομικὸν ψεῦδος διὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ; Ζητοῦνται εἰ ὑπεύθυνοι καὶ οὐδαμῶ εὐρίσκονται, διότι δικὴν ἀποστατῶν πρωτοπλάστων ὁ εἰς βίπτει τὴν εὐθύνην εἰς τὸν ἕτερον· εἰ μὲν λέγουσιν, ὅτι πταίει ἡ πολιτεία, πταίουν οἱ πολιτικοί, πταίουν οἱ νόμοι· οἱ δὲ, ὅτι πταίει ἡ Ἐκκλησία, πταίει ὁ κλήρος· ἄλλοι, ὅτι πταίει ἡ δημοσιογραφία· οὐδεὶς δὲ στρέφει τὸν νοῦν τοῦ πρὸς ἑαυτὸν, ὡς πρὸς ἄλλοι, ἵνα ἴδῃ αὐτὸς κατὰ τί πταίει. Τί δὲ μᾶς λέγει ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μᾶς; Ἐγὼ, λέγει, προεγίνωσκον τὴν κατάστασιν ταύτην καὶ ἔβροντοφώνουν, ἀλλὰ εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων· ἐγὼ ἔλεγον ὅτι τὰ ὀφύγια τῆς ἀμαρτίας εἶνε ὄλιθρος, θάνατος καὶ καταστροφή. Τί λέγει τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ περὶ τῶν ὑπευθύνων διὰ τὰς ἔθνικὰς ἀποτυχίας; Πάντες, λέγει, ζητεῖτε πόλεμον καὶ οὐδεὶς ἤθελε νὰ πολεμηθῇ· πάντες ἐζητεῖτε νὰ εὐρίσκοντο εἰς δυνάμειν νὰ φέρωσιν ὄλιθρον εἰς τὸ Σύννορα καὶ οὐδεὶς ἤθελεν ὁ ἴδιος νὰ μεταβῆ ἐκεῖ, ἀλλὰ πάντες κατεφύγετε εἰς ἀθέμιτα μέσα παντὸς εἴδους, ὅπως ἀπαλλαγῆτε ἢ μείνητε τοῦλάχιστον ἐν ταῖς πόλεσι καὶ μακρὰν ἀπὸ τὰς μάχας. Ποῖος ἔφερε τὴν κατὰπτωσιν αὐτὴν τοῦ ἠθικοῦ καὶ πατριωτικοῦ φρονήματος; ἡ ἑλλησις τῆς ὀρησκαιτικῆς ἀγωγῆς, ἡ ἠθικὴ ταπεινότης, ἡ ὀρησκαιτικὴ τῆς ὕλης καὶ πάσης ἀκολάστου ὀρέξεως. Ἐπομένως τίς πταίει διὰ τὸν φαῦλον αὐτὸν κύκλον τῆς γενικῆς καταπτώσεως; Ἰδοὺ τί ἀποκρίνεται ἡ θέσφατος, ἡ ἀμερόληπτος ἀλήθεια· «Πταίετε πάντες, ἔρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμῶν, πταίουσι πλείοτερον οἱ ἔρχοντες, προεστάμενοι καὶ λειτουργοὶ τῶν διαφόρων συστημάτων παρὰ οἱ ἀρχόμενοι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι οὐχὶ ὀμοιοβάθμως, ἀλλὰ πάντες εὐθύνονται ἀναλόγως τῆς διαγωγῆς καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως. Κατὰ ταῦτα, λέγει ἡ ἀλήθεια ὅτι καὶ αἱ εὐθύναι εἶνε ἐξίσου ἀνάλογοι κατὰ τὸ ἀληθιστάτον τοῦ Σωτήρος λόγιον· «Ὁ γινὼς καὶ μὴ ποιήσας θαρῆσαι πολὺς, ὁ δὲ μὴ γινὼς μὴδὲ ποιήσας θαρῆσαι ὀλίγος.» Πᾶς δὲ μὴ παραδεχόμενος ἔστω καὶ ἐλάχιστον πταίτημα καὶ ἀνάλογον πρὸς αὐτὸ εὐθύνην κατηγορεῖ ἑαυτοῦ ὀγκώδη ἰγώσιμὸν ἢ ἔκστασιν φρονῶν.

Ἐν ἀντιθέσει δὲ πρὸς τὴν τύφλωσιν, πρὸς τὴν ὀπισθοδρομικότητα τοῦ ψεύδους, ἡ ἀλήθεια καὶ οἱ πιστοὶ αὐτὴν θαυραπέουντες πάντοτε προέβλεπον τὰ ἀποτελέσματα τῆς σκοπιᾶς τοῦ Ἐθνικοῦ πορείας καὶ ἀπὸ χρόνων πολλῶν ἐφώνουν· σέητε, βαινομεν κατὰ κρημνῶν. Ἰδρουν Σωματεῖα ὡς τὸν παρόντα Σύλλογον τῆς Ἀναπλάσεως ἀπὸ δίκαι ἐτῶν, ἀλλ' οἱ υἱοὶ τοῦ ψεύδους ἦσαν ἀκατάσχετοι εἰς τὴν κατωφύριαν αὐτῶν, χαρακτηριστικώτατον δὲ εἶνε ὅτι καὶ ἤδη μετὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν κατάστασιν δὲν προσβλέπουσι τὸ φῶς καὶ ἐξακολουθοῦσι μάτην ἀναζητοῦντες τὰ αἴτια τῶν ἔθνικῶν συμφορῶν μᾶς εἰς τὰ θολὰ τῆς πλάνης τῶν νερά.

Καὶ ὄντως, ἀγαπητοί, ὅπου δῆποτε καὶ ἐν βίβῃ τις ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τὸ βλέμμα του, τοιοῦτον συναντᾷ τὸ ψεῦδος καὶ τοῦ ὀπαδοῦ του, μᾶρούς δηλονότι, ἀπροσότης καὶ

1) Λοκ. ΙΒ'. 47.

ὀπισθοδρομικούς. Μ' ὅλα δὲ ταῦτα γνωρίζετε εἰς ποῖον βαθμῶν ἀναιδέως θρασυτήτος ἔχει φθάσῃ τὸ ψεῦδος καὶ οἱ ἀκούσοι του; Ἐτόλμησαν νὰ εἰπωσιν ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶνε ἐμπόδιον τῆς προόδου τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι εἶνε μεσαιωνικαὶ ἰδέαι, ὅτι δυσκολεῖ τὸν πολιτισμὸν! δὲν ἔχω λοιπὸν εἰρκαίον νὰ ὀνομάσω ὀγκώδη καὶ ἀναιδῆ θρασυτητα τὴν τοιαύτην κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀυκοφαντίαν πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ πράγματος χωρὶς ποσῶς νὰ ἐκληφθῶ ὅτι ἐξέρχομαι τῶν ὀρίων τοῦ εὐπρεποῦς; Δέν μοι λέγετε, παρακαλῶ; Ὅταν λέγωμεν πολιτισμὸν, δέν νοῦμεν τὴν ἀγάπην, τὴν ἀρεμίαν, τὴν ἀποκατάστασιν ὀμαλῶν κοινωνικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων; Ἐγὼ δέν τὸν ἐνοῶ ἄλλως τὸν στοιχειώδη πολιτισμὸν ἢ ὡς σεβασμὸν τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου, εἰς τὸν τέλειον δὲ πολιτισμὸν, τὸν ὄντως χριστιανικὸν πολιτισμὸν, προστίθεται εἰς τὸ Δίκαιον καὶ τὸ Ἀγαθόν, ἡ εὐεργεσία, ἡ περιθαλψὶς καὶ αἱ πολλαπλαῖ θυσιαι τὰς ὀποίας ὀφείλομεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ δέν εἶνε φυτὰ τοῦ Οὐρανοῦ; Ποῖα ἄλλη καρβία ἐκτὸς τῆς καρδίας τοῦ Θεοανθρώπου Σωτήρος μᾶς ἀνέβλυσε τοιαῦτα θέα νάματα, δίδιδάξεν, ἐπραγματώσε καὶ διωχέτωσεν αὐτὰ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων; Δέν ὀφείλεται εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἡ ἔρσις τῶν Νουσοκομιῶν, τῶν Γηροκομιῶν, τῶν Πτωχοκομιῶν καὶ τὰ παντοειδῆ ἔστυλα ὑπὲρ τῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης, τῶν ἀτιγῶν καὶ ἀσθενῶν; Τίς, παρακαλῶ, ἐμάλαξε τὴν μαινομένην σκληρότητα τῶν τυράννων ἀποκράτορων τῆς Ρώμης; Τίς κατήργησε τὴν ἀδικίαν, τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὴν φαυλότητα τὴν θεοποιθεῖσαν, τὴν προστατευομένην καὶ λατρουμένην ἐξ ὀνόματος τῶν ψευδῶν θεῶν τῆς εἰδωλολατρίας; Τίς κατήργησε τὴν βίαν, τὸ πῦρ καὶ τὸν εἰδῆρον οὐχὶ διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ διὰ τοῦ χρηστοῦ βίου καὶ τῆς ἀγιότητος τῶν ὀπαδῶν του, διὰ τῆς ὄντως θείας αὐτοῦ δυνάμεως; Οὐχὶ ὁ Χριστός; Τίς ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ ἀνέκοψε τὸν ἀκατάσχετον ῥοῦν τῆς ἀμαρτίας; Τίς ἐκτὸς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἐνίκησέ ποτε ὀλοκλήρον ἀσέβῃ κόσμον διὰ μόνου τοῦ λόγου; τίς ἐνίκησε τὸ κακὸν διὰ τοῦ καλοῦ; Ποῦ λοιπὸν μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ὅτι ὀφείλεται ὁ ἀληθὴς πολιτισμὸς; Ἀναμφισβητῶς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ μόνον εἰς Αὐτόν. Ποῦ βασιλεύει ὁ πολιτισμὸς; ὅπου βασιλεύουσι τὰ δόγματα καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ἐξ ἀντιθέτου, πόθεν, παρακαλῶ, ἐκπηγάζουν ὅλα τὰ φθοροποιὰ κοινωνικὰ τραύματα; Πόθεν οἱ πρόωροι θάνατοι, αἱ αὐτοκτονίαι, αἱ φροβιαὶ νόσοι, αἱ χρεωκοπίαι καὶ ἡ καταμαστιζούσα καὶ ἀναστατούσα τὰς κοινωνίας σκληρὰ πένια; Οὐχὶ ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφῶν ἀθρησκίαν καὶ ἀνθρωπικότητα, ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν διαφθορὰν; Ἐξ αὐτῶν, ὡς ἀπὸ πηγῶν, δέν προέρχονται ἡ ἀπρονοησία καὶ ἡ ἐπιπολαιότης αἱ ὀποῖαι γίνονται πρόξενον τοσοῦτων καταστροφῶν;

Ἐξετάζοντες λ. χ. τοὺς ἀναριθμήτους πρόωρους θανάτους, δέν νομίζετε ὅτι αἴτια τῶν πλείστων τοιοῦτων εἶνε ἡ κακὴ προαίρεσις τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ἀμέθεια περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν; λ. χ. ἡ κακὴ διάγνωσις τῆς ἀσθενείας τοῦ πάσχοντος ἕνεκα ἀδιαφορίας τοῦ

ἰμπελουμένου αὐτὸν Ἰατροῦ ἢ ἕνεκα ἀμαθείας, διότι δέν ἔμαθε καλὰ τὴ δουλειὰ του καὶ ἔλαθε παρ' ἄλλου παρ' ἀξίαν πτυχίον, ἢ διότι καταγινόμενος εἰς τὴν πολιτικὴν ἀπέμαθε τὴν ἱατρικὴν του;

Ἐπίσης ἐὰν ἐξετασθῶσιν οἱ θάνατοι, οἱ ὀποῖοι γίνονται ἐκ τῶν ναυαγίων τῶν πλοίων καὶ ἀτμοπλοίων, θὰ ἔχωμεν αἰτίαν τῶν πλείστων θαλασσίων αὐτῶν καταστροφῶν τὴν ἀμαρτίαν τὴν κακὴν προαίρεσιν, ἢ διότι ὁ πλειάρχος ἦτο μέθυσος ἢ διότι ἦτο ἀνίκανος καὶ παρ' ἀξίαν ἔλαθε μὲ τὰ συνῆθη μέσα τὸ πτυχίον τῆς πλοιαρχίας, ἢ διότι ἦτο πείσμων καὶ ἰγνώστῆς καὶ ἐπερίμενε νὰ ὑποχωρήσῃ ὁ πλειάρχος τοῦ ἄλλου πλοίου καὶ οὐχὶ αὐτὸς θεωρῶν αὐτὸ ὄντιν ταπεινωτικὸν καὶ ταυτοτρόπως ἐπέρχονταί τασαῦται συγκρούσεις καὶ καταποντισμοὶ πλοίων καὶ ἀπόλειαι ἀναριθμήτων ὑπάρξεων καὶ περιουσιῶν. Πρὸς τοῦτους δὲ ἐὰν ἐξετάσωμεν τοὺς πρόωρους θανάτους εἰτινες συμβαίνουσιν ἕνεκα τῶν αὐτοκτονιῶν ἢ τῶν ἀσπειῶν καὶ τῶν καταχρήσεων, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ ἐκτὸς τῆς ὀρησκαικῆς ζητούμενος πολιτισμὸς δέν εἶνε μόνον λέξις κενὴ ἰνοίας, δέν εἶνε ἀπλῆ χίμαρα, ἀλλὰ λέξις σημαίνουσα ὅπως ἀντιθετὸν ἐνοῖαν, λέξις μὲ τὴν ἰδέαν καὶ ἡ λέξις βερβαρότης, ἐὰν εἴχῃ αἰσθησιν, μεγάλη τῇ φωνῇ θὰ διεμαρτύρητο ὅτι εὐδαμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς λέξεως ἐκείνης.

Οὐδεὶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πιστεύω νὰ ἀπορῆ διὰ τοῦς αὐστηροῦς χαρακτηρισμοῦς μου, διότι τὰ ὑποκείμενα αὐτὰ, τὰ ὀποῖα, τρέμοντα περιδεῶς διὰ τὰ ἐγκλήματά των, ὀβριζοῦσι τὴν Πίστιν, ὡς εἰ ἀπαγόμενοι εἰς θάνατον τοῦς ἐκτελεστὰς τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, αὐτοί, λέγω, εἶνε οἱ δημιουργοὶ ὀλων τῶν συμφορῶν τῆς Κοινωνίας, αὐτοὶ ζῶσι μόνον διὰ νὰ διαφθερίωσι καὶ ἐμεταλλευθῶσι πᾶν ἱερὸν, πᾶν ὄσιον, πᾶν εὐγενές. (Ἔπεται τὸ τέλος)

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΑΓΑΜΙΑ

Δ'

Μία μόνη ὑπάρχει ἐξαιρέσις τοῦ γενικοῦ τούτου περὶ γάμου καὶ οἰκογενεῖας κανόνος· ἐξαιρέσις ὑπὸ τῆς ἱστορίας βεβαιουμένη ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν λογικὴν τοῦ ἀνθρώπου μὴ τὸ παράπαν προσκρούουσα. Ἡ ἐξαιρέσις αὕτη, καθ' ὅσον ἐν τῇ οὐσιαστικότητι τοῦ γνωστοῦ ἱλατηρίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς σκοποῦ εἶνε σπανιωτάτη, κατὰ τοσοῦτον ἀριδῆλως πληροφορεῖ περὶ τῆς πνευματικότητος τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐν εἰκόνι τοῦ Θεοῦ ποιηθέντος καὶ περὶ τῆς ἰσχυροῦς ἀξίας του. Τῇ ἐξαιρέσει ταύτην, ἦν καὶ ἐν τοῖς εἰρημνίοις σαφῶς ὑπνηξάμεθα, ἀποτελοῦσιν εἰ ἐν τῇ θερμότητι τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑπερβαλλούσης εὐσεβείας πρὸς τὸν Θεὸν εἰρημνικῶς καὶ ἀμεταπτώτως συναρπαζόμενοι ὑπὸ τοῦ καταυγαζόντος τὴν ἀγνῆς αὐτῶν ψυχῆν θείου φωτός, καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν καὶ τὸν νοῦν ὀλοκλήρως εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον τῆς Ὑψίστης ἀγάπης, δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας τοσοῦτον μονήμιος καὶ ἐνθουσιωδῶς μετατιθέμενοι, ὥστε φαίνονται ζῶν-

τες επί της γης, πράγματι όμως ζώον εν τοις ουρανοίς, εν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, τὴν περὶ αὐτῆς πάντοτε ἀκροτάτην φιλοσοφίαν φιλοσοφοῦντες. Ἐν τῇ καρδίᾳ τούτων, ὡς πᾶς νοῦν ἔχων ἔνοιᾳ, δὲν ζηρῶνεται τέλος ἢ ἔμφυτος πρὸς τὴν διὰ τοῦ γάμου ἐνόητα τάσις, ἀλλ' ὑποχωρεῖ ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς, μονίμως καὶ διηνεκῶς ὑπὸ τὸ συναίσθημα τῆς εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ τὰ θεῖα πλήρους ἀφοσιώσεως. Ἐν τῇ ὑποχωρήσει ταύτῃ ἐγκείται καὶ τὸ δυνατόν τῆς ἐξαιρέσεως, ἐν ἧ δὲν συμβαίνει ἀφαισίων τι, ἀλλὰ διηρκῆς ἐπικρατήσις τοῦ ἰσχυροτέρου συναισθημάτος, τὸ ὅποιον δικτηρεῖται πάντοτε ἐν ἀκραιότητι ἀμεταπτώτως διὰ τῆς μελέτης τῶν ουράνιων καὶ τῆς ἀποφυγῆς πάσης ἀφορμῆς δυναμένης νὰ παρασύρῃ εἰς τὰ γήινα τὸν εἰς τὰ οὐράνια ἀπὸ διαθέσεως ἀρεσκόμενον. Ἡ Χριστιανικὴ Ἱστορίη ἔχει νὰ ἐπιδεικνύῃ οὐχὶ εὐαριθμούς τοῦ Χριστοῦ μαθητάς, ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ὁποίων πᾶν συναίσθημα ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ συναίσθημα τῆς πίστεως καὶ τοῦ πόθου πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Μνηστὴ ἀληθείας τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου καὶ τοῦ Παύλου καὶ κατόπιν τοῦ Ἀθανασίου, Βασιλίου, Χρυσόστομου, Γρηγορίου καὶ Φωτίου δὲν ὑπῆρξαν ὀλίγοι καὶ ἀσήμαντοι, οὐδὲ μικρὸν τι καὶ λόγου ἀνάξιον ἐπέτελεσαν ἐν τῇ προόδῳ τῆς πίστεως, ἀλλ' ἀνεδείχθησαν ὄντως τῆς θείας προνοίας ὄργανα ἐκλεκτά· ἀναγκαιοτάτη δὲ ἡ ἐν τοῖς πᾶσιν αὐταπάντησι αὐτῶν, ἵνα ἀποθῶσιν, ὡς ἀπέθισαν, ζῶντα παραδείγματα τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ τελειότητος, τῆς ἐξομοίωσης τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔχομεν ὀλίγους ἀγίους ἄνδρας οὕτε ὀλίγας ἀγίας γυναῖκας καὶ δὴ νεκρωτάτας, οἱ ὅποιοι τὸ συναίσθημα τῆς πρὸς τοὺς φιλάτους στοργῆς καὶ τὸ ἰσχυρότατον φυσικῶς συναίσθημα τῆς τάσεως εἰς τὴν διὰ τοῦ γάμου ἐνόητα ἰθυσίσαν ἢ μᾶλλον κατέπει-

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
 ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
 ΥΠΟΜΝΗΜΑ
 ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ
 Μετεφρασθὲν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ὑπὸ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἐλαχίστου
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΚΙΑΘΙΟΥ
 ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ
 Ο μ ε λ ε α Α'.

«Παῦλος Ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός, τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὐσῃ ἐν Κορίνθῳ, σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς ὄντι ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Πατὴρ τῶν οὐρανῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως, ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐν πάσῃ τῇ

ἔξιν ὑπὸ τὸ συναίσθημα τοῦ ἔρωτος πρὸς τὰ καθαρῶς πνευματικὰ καὶ τὰ θεῖα, ὑπὸ οὐδένης θελητήρου ἀποσπώμενος καὶ παρασυρόμενος ἢ μόνον ὑπὸ τῶν θελητήρων τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἀθανασίᾳ.

Ἡ ἀληθὴς θρησκεία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἢ ἀπὸ τῆς πλάνης σώσασα τὸ ἀνθρώπινον γένος, εἰς τοὺς ἥρωας τούτους τῆς ἀληθοῦς αὐταπαρνήσεως ὀφείλει τὴν ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ἐπικρατήσιν αὐτῆς. Ἡ ἰδρυθεῖσα τοῦ Ναζωραίου πνευματικῆς μοναρχορίας ἢ μέλλουσα νὰ ἐπεκταθῇ ἐπὶ τὸν κόσμον τὸν ἀνθρώπινον σύμπαντα, ἢ μοναρχορία αὕτη δὲν ἤθελεν ἐξαρθῆ εἰς τοσοῦτον, ἵαν μὴ ὑπῆρχον οὗτοι εἰ ἀληθείας τοῦ Θεοκένωτου μιμηταὶ οἱ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι καὶ τοῖς ἴχνησιν αὐτοῦ ἀκολουθήσαντες, ἵαν μὴ ὑπῆρχον οἱ ἄξιοι τοῦ Χριστοῦ ἀντιπρόσωποι, οἱ πάντων καταφρονήσαντες, ἵνα τὴν ἀλήθειαν διδάξωσι καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς πεπαιγμένης ἀνθρωπότητος αὐτὴν ἐμπνεύσωσιν, οἱ τοὺς λόγους διὰ τῶν πραγμάτων βεβαιούντες, ζῶντα παραδείγματα πνευματικῆς τελειότητος ἑαυτοὺς ἀναδεικνύοντες. Ὅτι δὲ οἱ δυναίμενοι χωρεῖν, ἀφοσιῶσθαι καὶ δουλείην εἰς ὅλην αὐτῶν τῆς ψυχῆς εἰς τὰ καθαρῶς πνευματικὰ, ὑπῆρξαν, ὑπάρχουσι καὶ θὰ ὑπάρχωσι πάντοτε εὐαριθμοὶ, τοῖς δακτύλοις δὲ ἕκαστος τούτων ἐν τῇ ἐποχῇ αὐτῶν μετρούμενοι, τοῦτο εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφισβήτησεως. Διότι, ἵνα τοῦτο ἀληθῶς κατορθωθῇ, ἀπαιτεῖται πρωτίστως μὲν προαιρετικὴ κλίσις εἰς τὰ πνευματικὰ ἰδιαίτιστα καὶ φυσικῶς ὑπερβολικὴ, ἀλλὰ καὶ κυρίως δύναμις ἀπὸ Θεοῦ ἀνάλογος. Ἡ σπανιότης τοῦ πρώτου παράγοντος τῆς ἀληθοῦς ἀγαπίας ἀναγκαιῶς καθίστησιν ἐπ' ἴσης σπανίαν τὴν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου ὑπαρξίν τοῦ δευτέρου παράγοντος, ἧτοι τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δωρεᾶν παρεχομένης δυνάμεως. Μῶροι καὶ θρασεῖς ἐμπαικταὶ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας διὰ πραγμάτων ἀποδεικνύονται

θλίψει ἡμῶν, εἰς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς παρακαλεῖν τοὺς ἐν πάσῃ θλίψει, διὰ τῆς παρακλήσεως, ἧς παρακαλούμεθα αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.»

Ἄξιον εἶνε νὰ ζητήσωμεν πρότερον, τίνας ἕνεκα δευτέραν προσθέτει ἐπιστολὴν εἰς τὴν πρώτην, καὶ διατί τάχα ἀρχίζει οὕτω πᾶς ἀπὸ τοῦς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ἐκ Θεοῦ παράκλησιν καὶ παρηγορίαν. Διατί λοιπὸν δευτέραν ἐπιστολὴν προσθέτει; Ἄφου εἶπεν εἰς τὴν προηγουμένην ὅτι «θὰ ἔλθω πρὸς ἑσᾶς καὶ θὰ γνωρίσω, ὅχι τὸν λόγον τῶν φουσκουμένων ἀπὸ ὑπερηφάνειας, ἀλλὰ τὴν δύναμιν» καὶ σιμὰ εἰς τὸ τέλος πάλιν φιλοφρονέστερα αὐτὸ τὸ ἴδιον ὑποσχέθη· διότι λέγει: «θὰ ἔλθω πρὸς ἑσᾶς ὅταν τὴν Μακεδονίαν περάσω· διότι τὴν Μακεδονίαν περῶ, σιμὰ δὲ εἰς ἑσᾶς ἴσως· καὶ ἡ καὶ παραχειμάσω» ἐν ᾧ ἐμεσολάβησεν ἐν τῷ μεταξὺ πολὺς καιρὸς, δὲν ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ἀφου παρήλθεν ἢ προθεσμία, ἀργοποροῦσεν ἀκόμη καὶ ἰσθᾶδυνα, διότι τὸ πνεῦμα τὸν ἐκράτει εἰς ἄλλα πολὺ ἀναγκαιοτέρα τούτων. Διὰ τοῦτο ἐπιστολὴν ἐχρησίσθη δευτέραν, ὅπου δὲν ἤθελε τὴν χρευσθῆ, ἵαν δὲν εἶχε τόσοον καθυστερήσει. Καὶ ὅχι διὰ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ διότι καὶ καλλίτερον εἶχαν γένην ἀπὸ τῆς προηγουμένης. Διότι τὸν πόρον, τὸν ὁποιον πρότερον ἐπεδοκίμαζον, καὶ διὰ τὸν ὁποιον ἐμεγαλοφρονούσαν,

πάντες εἰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν θεῶν ἀποστόλων μέχρι σήμερον νομίσαντες, πάντες οἱ νῦν νομίζοντες, καὶ πάντες οἱ εἰς τὸ μέλλον νομίσοντες, ὅτι εὐκόλον καὶ ἐν τούτῳ κοινόν τι εἶνε τὸ νὰ κατορθωθῇ ἐν ἀνθρώπῳ ζῶντι ἐν τῷ μέτῳ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καὶ φύσει διεπομένου ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὑπὸ συναισθημάτων ἐπιβαλλόντων καὶ τὴν εἰς τὰ γήινα προσεχῆν, ἵνα καὶ ἐν τούτοις ἐκπληροῖ ἴδιον ἐπὶ γῆς προορισμὸν ἐξυπηρετοῦντα ἐν τῇ λογικότητι καὶ νομιμότητι αὐτοῦ τὸν οὐράνιον καὶ αἰώνιον αὐτοῦ προορισμὸν, νὰ κατορθωθῇ, λέγομεν, ἐν ἀνθρώπῳ οἷον ἢ ἐν τῇ ὕλῃ ἀποπνευματισμὸς αὐτοῦ, ὥστε νὰ ζῇ τὴν ζωὴν τῶν ἀσωμάτων ἀγγέλων καὶ ἐν προθύμῳ προαιρέσει μονίμως καὶ διηρκῶς νὰ ἀποτρέψῃ ἑαυτὸν ἀπὸ ἐκείνων, εἰς ἃ φυσικῆ ὁρμῇ ἀναμαρτήτως φέρεται.

Ἐπιμύθεον Ἀναστασίου.

Ἡ ΑΓΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἐπὶ τὸν τίτλον τούτον ὁ κ. Τάκης Κωνδηλῶρος, δικηγόρος, δημοσιεύει ἐν τῇ «Ἀγῆῃ» τοῦ Πύργου τῆς 1 Φεβρουαρίου μεταξύ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Πύργος καθ' ἑκάστην Κυριακὴν περισταταὶ πρὸ καταπληκτικῆς θεάματος. Ἡ λέξις δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ. Εἰς οὐδέμιν πόλιν τῆς Ἑλλάδος ἰσηρησθή το μέτρον τῆς ἐντελοῦς ἀρχίας ὄλων τῶν ἐπαγγελματιῶν κατὰ Κυριακὴν, καὶ τοῦτο διότι ὅπου ἐγένετο σχετικὴ ἀπόπειρα, ἐγένετο ἀνωθεν ὀνη. ἐκ μέρους τῆς ἐξουσίας καὶ δι' αὐτὸ ἐναυαγήσεν ἢ ἰδέα, ἐνῶ ἐνταῦθα τὸ μέτρον ἐλήφθη κοινῇ καὶ ἡμοφώνῳ ἀποφασί τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ διὰ τοῦτο κρτυνεται καὶ ἐφαρμοζόμενον ἐμπνεῖε κατὰπληξιν. Ἔστω καὶ τοῦτο μίκα ἀπτή ἀπόδειξις ὅτι δὲν πρέπει ὁ

λαὸς ν' ἀναμένῃ τὰ πάντα ἀνωθεν, ὅτι δὲν πρέπει αἰωνίως νὰ μμψμικεῖ καὶ νὰ ζητῇ τοὺς ἀνομήτους ἢ δυσπρόκτους ἀρμοδίους, ἀλλ' ἀρκεῖ πολλάκις, εἰς ζητήματα μάλιστα σπουδαιοτέρα καὶ ἠθικοσωτήρια, νὰ ἐπισκοπήσῃ κάλλιον καὶ νὰ πεισθῇ, ὅτι αὐτὸς οὕτως ὡς λαὸς πρέπει μόνος νὰ ἀποφασίσῃ καὶ μόνος νὰ ἐνεργῇ, καὶ ὅταν ἢ ἐκτέλεισι τῶν πανδήμως λαμβανόμενων ἀποφάσεων ἀπαιτῇ ἰοικιτέραν ἐνεργίαν καὶ διαφύγη τὴν ἀρμοδιότητά του, νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὰς ἀρχὰς τὰ δεδομένα.

Ἐὰν αἱ ἐργατικαὶ καὶ ἐμπορικαὶ τάξεις τοῦ Πύργου δὲν εἶχον συναίσθησιν τῆς ἰσχύος τῶν λαϊκῶν ἀποφάσεων, δὲν θὰ εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς θέσιν νὰ συγχωρῶμεν τὴν κοινωνίαν μας διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὸ εὐστοχον τῆς ἐπιτελοῦσιν ἀνατροπῆς ἐν ταῖς ἀνεκαθεν ἐπικρατούσαις συνθηκαῖς.

Ὁ Πύργος ἤδη πρῶτος ὑποδείκνυσιν εἰς πάσας τὰς πόλεις καὶ τὴν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς ἀληθῆ, γενικὴν, πλήρη καὶ αὐθόρμητον. Ὅλα τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, βλα τὰ παντοπωλεῖα, βλα τὰ κρεπωλεῖα, βλα τὰ οἰνοπωλεῖα εἶνε ἀπὸ πρῶταις μέχρις ἐσπέρας ἐρηκτικῶς κεκλεισμένα, προσδιδόντα οὕτως εἰς τὴν ἀγορὰν σεβικτὴν καὶ ἐπιβάλλουσαν ὄψιν, ἀξίαν πράγματι τῆς Κυριακῆς ὡς ἡμέρας τοῦ Κυρίου, ἢ τουλάχιστον ὡς ἡμέρας οἰκογενειακῆς ἀπολαύσεως.»

ΟΙ ΕΝ ΠΥΡΓῶ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ὅταν πρῶτην φοράν κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1896 εἶχα μεταβῆ εἰς Πύργον, εὐχαρίστως ἐβλεπα καθ' ἐσπέραν με-

αὐτῶν τινες ἐξ Ἰουδαίων μεγαλοφρονούντες, καὶ τὸν Παῦλον διαβάλλοντες ὡς ἄνθρωπον τάχα ἀλαζόνα καὶ χωρὶς καμμίαν ἀξίαν· αἱ τοιαῦτοι ἔλεγον: «Αἱ μὲν ἐπιστολαὶ βαρεῖαι, ἢ δὲ παρουσία τοῦ σώματος ἀσθενῆς, καὶ ὁ λόγος ἐξουθενημένος.» Ἰδοὺ δὲ τί ἐνεκούσαν· ὅταν εὐρισκται ἐδῶ, τάχα, δὲν φαίνεται τίποτε ν' ἀξίξῃ· τοῦτο σημαίνει τὸ «ἡ παρουσία τοῦ σώματος ἀσθενῆς» ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, κομπαζεῖ μεγάλως μ' ἐκεῖνα ὅπου γράφει· τὸ «αἱ ἐπιστολαὶ βαρεῖαι,» τοῦτο σημαίνει. Καὶ διὰ τὸ νὰ φανοῦν αὐτοὶ σιμνότεροι τάχα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐκαμῶνοντο πῶς δὲν ἐδιάβαζαν τὰ γραφόμενα. Καὶ τοῦτο ἔνοιῶν ἐκεῖνος ἔλεγεν· «ἵνα ἐν ᾧ καυχῶνται, εὐρεθῶσι καθὼς καὶ ἡμεῖς.» Σιμὰ δὲ εἰς ὅλα ταῦτα, καὶ ὅσοι εἶχαν ἐκεῖ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, μεγάλῃν ἐδεικνυσον ἐκαστῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἰδιώτην τὸν ἑαυτὸν του ὀνομάζει, δεικνύων ὅτι δὲν ἐντρέπεται εἰς τοῦτο, οὔτε μέγα προσὸν νομίζει τὸ ἑναντίον. Ἐπειδὴ λοιπὸν πιθανὸν ἦτο μερικὸι νὰ προσελκυσθῶσιν ἀπὸ ἐκείνους, ἀφου πρότερον ἐγκωμιάζει τούτους δι' ὅσα ὀρθῶς ἐπραξαν, καὶ καταρρίπτει τὴν ἀπόνοιαν καὶ τὴν προσκόλλησιν ὅπου εἶχαν ἐκεῖνοι εἰς τὰ Ἰουδαϊκά, ἐπειδὴ ἀκκίμως ἐπιλοτιμοῦντο νὰ διατηρῶσι ταῦτα, τότε μετρίως ἐπιφέρει καὶ τὴν ἐπίπληξιν.

(ἀκολουθεῖ)

τοξυ του ακροατηριου μου αρκετους εκ των επιστημωνων της πολεις. Προς τιμην δε ιδιων των θεωρω δικαιον να δηλωσω οτι και κατα την δευτεραν μεταβασιν μου ακομη πολυπληθεστεροι συνερρον εις τας γινομενας διμιλιαις.

Η εκ μερους των αυθόμητος αυτη ενδειξει ζωηρου ενδραφροντος υπερ της θρησκευτικης διδασκαλιας μ' ενθαβρουνεν εις την ιδρυσιν του τμηματος της αναπλασεως, διότι εξ αρχης μονον τη συμπραξει των ενθουον οτι ηδυναμην να προβα εις αυτην ματα πιθνοτητα επιτυχιας. Και δια τουτο, βασιζομενος εις την προθυμιαν και τον ζηλον των, ελαβα το θάρρος ν' απευθυνω εις ενα εκαστον εξ αυτων εντυπον προσκλησιν, δι' ης παρεκαλουν οπως ευαριστηθωσι να προσελθωσι την 27ην Νοεμβριου ωραν 4 μ. μ. εις την αιθουσαν της διδασκαλιας, τοις ανεκοινουν δε και τον σκοπον της προσκλησεως.

Και αι επ' αυτους ελπίδες μου δεν εψευθησαν. Κατα την ταχθεισαν ωραν προσηλθον περι τους τεσσαρακοντα, δι' ολιγων δε προετραξα οπως συντρεξωσι το εν τη πολει των εργων του Συλλογου και τεθωσιν επι κεφαλής αυτου. Ανγνωσα μετα ταυτα το καταστατικόν του τμηματος, και εδηλωσα οτι, εν μεν ηθελον να συζητησωσιν αμείσως επι της προτασεως μου, ευχαριστως θα ηκουον, εν δε προτιμων να συσκεφθωσι κατ' ιδίαν, ηδυναντο επειτα, οσοι θα ησαν συμφωνοι, να εγγραφωσιν εις καταλογον, οστις θα ευρισκετο εις χειρας ενος των συναδελφων των.

Τότε ο Ιατρικος Θεόδωρος Χρονόπουλος, αντιπροσωπεύων το κοινόν φρόνημά των, εδηλωσεν οτι τοιαυτα εργα δεν εχουσιν αναγκην συζητησεων, οτι παντες εινε προθυμοι να εγγραφωσι και να συντρεξωσι το εργον της αναπλασεως, οτι μάλιστα καθηκόν των θεωρουσι να ευχαριστησωσι τον Συλλογον δια την ευεργεσιαν, ην προσφερει προς την πολιν των δια της ιδρυσεως του τμηματος και μετα τουτο παντες προσελθόντες ενεγραφησαν εις τον επι τουτω καταλογον.

Η τοιαυτη των επιστημωνων Πύργου προθυμια, γνωσθεια αμείσως εις ευρον κύκλω πολιτων, επροξενησε μεγαλην χαράν και θεωρηθη η ασφαλεστερα εγγηγησις της επιτυχιας του εργου. Και εγω του οποιου αι ελπίδες τότε περισότερον ενισχυθησαν, ηδυναμην δε να εκτιμησω τι ηξιζεν η συμφωνος αυτη πραξι δεκαδων ελλήνων επιστημωνων εν εποχη, κατα την οποιαν τοσοι μαροσσοφοι διδάκτορες επιδεικτικως περιφερουσι την θρησκευτικην αδιαφοριαν των, καθηκόν μου απαρκτητητον κρινω να απονεμω και απο των στηλων τουτων προς τους επιστημονας του Πύργου τον δικαιον επαينو, και εκ μερους του Διοικητικου Συμβουλου της αναπλασεως να εκφρασω προς αυτους θερμας ευχαριστιας δια το εργον, το οποιον δι' αυτων κυριως συντελεσθη, και εν αυτοις παντως θελει εχει και εις το μελλον, κατα το ανθρωπινον, τον κυριωτερον δρον και παραγοντα της βιωσιμότητος του και της ευδοκμου λειτουργιας του.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΛΑΪΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ," ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εδίδαξαν εν τη Α' Λαϊκή Σχολή α' Αναπλασεως. Ο αρχιμ. κ. Ευσίβιος Ματθόπουλος την 31 Ιανουαριου και την 4 Φεβρουαριου. Ο κ. Μιχ. Ι. Γαλανός την 1 και 2 Φεβρουαριου. Εν δε τη Β' Λαϊκή Σχολή, ο αρχιμανδρ. κ. Πανάρετος Δουληγέρης την Κυριακήν της 1 Φεβρουαριου.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ," ΤΜΗΜΑ ΠΥΡΓΟΥ

Εκθεσι των πεπραγμένων κατά μήνα Ιανουαριου ε. ε.

Κατά τον μήνα τουτον ουδεις εκ των μελων του τμηματος διεγραφη.

Η εφορεία συνεδριασε δις.

Η διδασκαλια εν τη αιθουση του τμηματος εζηκολούθησε τακτικώτατα κατα Πέμπτην και Κυριακήν. Εδίδαξαν δε οι εξής :

- 1) Πέτρος Πετρόπουλος : περι του βλου και των εργων του Μεγ. Βασιλειου.
- 2) Πλούταρχος Παπαϊωάννου πρώην γυμνασιάρχης : περι φθόνου και ζηλοτυπιας.
- 3) Παρασκευας Νικολόπουλος : περι κηδειας και ταφής των νεκρών παρ' Ελλησι, Ρωμαιοις και Χριστιανοις.
- 4) Κωνστ. Σκαλλιαριου : περι τροφών.
- 5) Πρασκευαζ Νικολόπουλος : επι θεματος εκ της νεωτερας ελλ. ιστοριας.
- 6) Πέτρος Πετρόπουλος : περι των εργων και της πολιτειας του Μεγ. Αθνασίου.
- 7) Κωνστ. Σκαλλιαριου : εισαγωγήν εις την υγιεινήν.
- 8) Ανδρίας Ιερεύς Παπαποστόλου : περι της προς τον πλησιον αγαπης.
- 9) Πέτρος Πετρόπουλος : πανηγυρικην διμιλιαν εις την εορτην των τριων Ιεραρχων.

Πλην της διδασκαλιας ταυτης, της εν τη αιθουση του τμηματος γενεμένης, εγένετο τοιαυτη και εν εκκλησιας. Ωμιλησαν δε οι κ.

Πρασκευαζ Νικολόπουλος δυο διμιλιας εν τω Ναφ του Αγ. Αθνασίου και μιαν εν τω Ναφ του Αγ. Νικολάου επι των Κυριακων Ευαγγελιων. Πλούταρχος Παπαϊωάννου μιαν διμιλιαν εν τω Ναφ του Αγ. Νικολάου : περι εξαπλώσεως του Χριστιανισμου μιαν εν τω Ναφ της Αγ. Κυριακής : περι προσευχης και ελεημοσύνης τρίτην εν τω Ναφ του Αγ. Νικολάου λαβών ως θέμα το του Χρυσοστόμου « τον εαυτον μη δικοουντα ουδεις παραβλάψει δυναται » και τετάρτην πανηγυρικην διμιλιαν εν τω αυτω Ναφ εις την εορτην των τριων Ιεραρχων. Ο δε Ιερεύς Ανδρίας Παπαποστόλου διμιλιε κατα Κυριακήν εν τω Ναφ του Αγ. Σπυριδωνος.

Εις πολλα των χωριων του ημετερου Δήμου μεταδάντες

εδίδαξαν κα' εντολήν του Τμηματος οι ενθερμοι θιασώται του εργου της αναπλασεως Κωνστ. Χαϊδόπουλος και Διονύσιος Ριζας. — Τα μέλη συνεκκλησιασθησαν τη 30 Ιανουαριου.

Εν Πύργω τη 1η Φεβρουαριου 1898. Ο Γραμματεω της Εφοριας Πέτρος Πετρόπουλος

ΠΟΙΚΙΛΑ

Την παρελθουσαν Κυριακήν, 1 Φεβρουαριου, συηλθεν η ετησια Γεν. Συνέλευσις του ημετερου Συλλογου. Κατ' αυτην μετα την ανάγνωσιν των εκθέσεων της Διευθινσεως, της Γραμματιας, του Ταμειου και της Εξελεγκτικης επιτροπης, εγένετο εκλογη νέου Διοικητικου Συμβουλου και τακτικου Προεδρου, εξελέγησαν δε Πρόεδρος ο κ. Ιωάννης Σκαλλιαριου, και σύμβουλοι οι κ.κ. Γεν. Οικονομικος αρχιμανδριτης, Τριθιος Αναστασιου Ιερεύς παρ' τω Αδερφωφω Εφησείφ, Κ. Διαλησμάς, Γ. Στρατούλης, Χρ. Ιωαννίδης, Γ. Ματθόπουλος, Πανάρ. Δουληγέρης αρχιμ. και εφημ. του Ιερου ναυ της Μητροπολιως, Ν. Αναστασιου, Ν. Καργαδούρης, Άγγ. Διαλησμάς, Μιχ. Γαλανός, Αντώνιος Βαρβαρρήγος, Ιωάν. Σιδερίδης, Χρ. Βαυγαρόπουλος, Χρ. Γεωργιάδης, Η. Καπλανίδης, και Π. Καρολίδης. Εξελέγησαν πρός τούτους εξ συμβουλοι αναπληρωτικοι, οι κ. κ. Ν. Πιρπινας, Χρ. Μητρόπουλος, Σωτήρ. Τσαμπηράς, Βαρβολομαίος Μητρόπουλος, Λεων. Πηγιάς, και Α. Καλαράκης. Καί ως μέλη της εξελεγκτικης επιτροπης δια την διαχείρισιν του 1898 οι κ. κ. Αλεξ. Αλεξανδρόπουλος, Ηλίας Μανιατόπουλος και Σ. Τσαμπηράς.

Εν Ν. Υόρκη υπάρχουν ειναι χριστιανικαι εκκλησαι οκτώ, μία ελληνική, μία Ρωσική, τέσσαρες Αρμενικαι, ών μία ορθόδοξος, μία Ουνίτις, μία Μαρωνίτις και μία διαμαρτυρομένη. Δυο Αρμενικαι, ών μία Γρηγοριανή και ιτέρα διαμαρτυρομένη.

Θλίψις κατέει ημας επι τη δικασταει, εις ην από τινος ευρισκεται το προσωπικόν των διδασκόντων εν τη εν Χαλκη Θεολ. σχολή. Η εις μετεδθη, ως εικός, και εις τους μαθητάς. Ημεις και πολλοι άλλοι εκ της σχολης ταυτης προσδοκωμεν γενναίους της εκκλησιας μας προμάχους. Αλλά σχολή εν η σκηναι τοιαυται λαμβάνουσι χώραν, δεν εκλέγει βιβζιως τον κατάλληλον τρόπον της εξυμνηρησεως της αποστολης της. Η αναπλασις, ητις από των στηλων αυτης τασαεις εδειξε την προς την Σχολήν στοργήν και εκτιμησιν της, ευχεται θερμώς να επίβη ταχιστα η συνδιαλλαγή.

Και η Ιταλία εινε γεμάτη από δικηγόρους χωρις δικας, από ιατρούς χωρις ασθενείς, από διδασκάλους και καθηγητάς χωρις μαθητάς, λογιστάς χωρις λογισμούς. Εν άρθρω δημοσιευμένω εν τη « Ενωσει » της Κύπρου ο κοινωνιολόγος Γουλιέλμος Φιρρέρο αποδιδει το πραγμα εις την κακήν ανατροφήν των Ιταλοπαιδων, ών οι πατέρες εφάμελλοι προς τους εν τη ημετέρα πατριδι δημιουργούσι την οκνηριαν, τα Λύκεια δε και το Πανεπιστημιον σταθλοισι τους χαρατήρας.

Δισχίλιοι ακροαται ενερτρηθησαν εν τω αναπλαστικω τμηματι του Πύργου κατά την εορτην των τριων Ιεραρχων. Τον λόγον είχεν ο Ιατρικος κ. Π. Πετρόπουλος ευφραδίστατα αναπτύξας την μεγάλην δρασιν των της Οικουμένης διδασκάλων και την φωτιστικην επίδρασιν του

Χριστιανισμου επι της προόδου της ανθρωπότητος. Εξ άλλου ενταυθα ενδεκα Καθηγηται εκ των ιδρυομένων του Πανεπιστημιου και περι τους 60—70 φοιτητάς εκ των τρισχιλιων παρευρέθησαν εν τη Μητροπολει κατά την εορτην ταυτην. Η γονιμότης δε της εορτης εις ιδεας ουδενά των ημετερων σοφών ενέπνευσεν, ενα απευθυνη πάντα λέγει η προς τον αιδεακτον βλας κοσμάκην. Οπου φαίνεται οτι η πρωτεύουσα με βλα της τα φάτα ούναται να ταχθη εις την τελευταίαν γραμμην εν τη γινομένη σήμερον αναζωμώσεω του εθνους.

Ο ήθικοθρησκευτικος εν Πατριας σύλλογος άγιος Ανδρίας, ουτινος πρέστταται ο Σεβ. αρχιεπίσκοπος Ιερόθεος, εδρουν εν τη άνω πολει των Πατρων λαϊκήν σχολήν. Εχοντες πεποιθησιν εις την εγνωμένην δραστηριότητα του Αγ. Πατρων ελπίζομεν ταχιστα να ιδρωθωσι και άλλαι τοιαυται εν τη ερα αυτου.

Εν τινι προαστείω της Ν. Υόρκης ιεροκήρυξ τις ενεκαίνισε κήρυγμα θεiou λόγου εγνωγραφών τας διαφόρους παραβολάς και εικόνας του Ευαγγελιου προκλινον οτω το ενδιαφέρον και επισπών εις τα νεήματα του θεiou λόγου την προσοχήν των ακροατων. Οι ιδιοι μας ιεροκήρυκες, αν που ευδοκήση να ζετρωσώη κανεις, δεν ούναται να κατέλθωσιν από τα δυσθεώρητα ύψη των Ομηρικων φράσεων και κενών λέξεων. Δεν εφνούμεθα τας εξαιρέσεις.

9,000 χιλιάδας δολλάρια ωρισεν η Βόρειος Μεθοδική Επισκοπική Εκκλησια των ενωμένων Πολιτειων δια την εν Βουλγαρια κατά το παρόν ετος ιερραποστολικην εργασιαν. Καί ημεις 9 παράδες δεν εδομεν δια τοιαυτην εν τω εθνει μας τουλαχιστον κίνησιν.

Κατά τας τουρκικας εφημεριδας ο αυτοκράτωρ Μεγαλη εξήγησα παρ' της Α. Α. Μ. του Σουλτανου την άδειαν ανεγέρσεως εν Κωνσταντινουπόλει Αθνασιναικής Εκκλησιας.

Απλοϋς χωρικος και μέγας την καρδιαν ο Δ. Γ. Βλάχος προσέφερε 1000 δρ. εις τον ήθικοθρησκευτικόν σύλλογον εν Αργει «Αναδον», ενισχύσας οτω την αγαθήν δρασιν του ωφελιμωτάτου τουτου Συλλογου. Εύγε !

Η εις μεγάλην δόσιν εχουσα το αίθημα της αγαθηεργιας βρωνίος Χίρς πλην των άλλων πλουσιων παροχων προς υποστήριξιν των πτωχων, ετινα δαπαναζ εν Ούγγαριας κανονικως κατ' ετος, προτίθεται νυν να ιδρωση γραφείον δανειων ενου τόκου, προς τους βιοποριστάς, ών η απόθεσις καταβάλλεται κατά δόσεις. Εξ άλλου η αποθηκνοϋσα ισχάτης εν Γαλλία βαθύπλουτος Ιουλία Σνογρές αφήκε την εκ 3,000,000 περιουσιαν αυτης ως κληρονομίαν εις τα ζψα !

Εν Βάρνη ηρξατο από του α' δεκαήμερου του Ιανουαριου εκδιδόμενον τρις του μηνός ήθικοκοινωνικόν περιοδικόν υπό τον τίτλον «Πανδασία». Ελαβόμεν τα πρώτα φύλλα, εις ε ευρομεν εκλεκτήν ύλην. Ευχόμεθα ταχεται προόδον. Η συνδρομή αυτου εινε δια το εσωτερικόν 6 φρ. και δια το εξωτερικόν 7.

Εξακολουθει η εις τας ανατολικας θαλάσσας αφιλοκερδής κίνησις των δυναμειων. Ρωσικος στρατις ευρισκεται νυν εις την Μανδγουριαν πολυμικα Ρωσικα πλοια αναχωρουσι δια τα εκαι ύδατα συνεχως. Αγγλικαι, Γερμανικαι και Αυστριακαι μερικι ευρισκονται εις ανενανον κινήσιν. Συμμαχικην επίσημη η Αγγλία μετα της Ιαπωνιας, η δε Ρωσσία πειραται να εξασφαλιση δι' εαυτην την συμμαχίαν της Ιαπωνιας, προσδοκω δε μείζονας επιτυχιας κατά της Αγγλιας εν τη ζηρα. Οι Ιεραπόστολοι δ' αφ' ετέρου εν τη χερσονήσω Σάντουγγ παραπονούνται κατά του Κινέζου διοικητου, ως απειλούντες αυτους. Ο εν Πεκίνω πρέσβυς της Γερμανιας απήτησε την παύσιν του διοικητου. Ο δε λαός του Πεκίνου φέβω συνέχεται.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Τῆς 15 Φεβρουαρίου 1898.

Τὰ τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημασιεῦνται τὰ τῆς μεθευκρινῆς, ὅπως περιέρχονται ἐγκρίτως εἰς χεῖρας πάντων.

Ἐκεύμενον

Ἄδελφοί, ¹ νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. ² Ἡ νῆξ προέκοψεν, ἢ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν ἀποδώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. ³ Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κόποις καὶ μέθαις, μὴ κοιταῖς καὶ ἀσελείαις, μὴ ἐριδί καὶ ζήλῳ. ⁴ Ἄλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ κοιτῆτε εἰς ἐπιθυμίαις. ⁵ Τὸν δὲ ἀσθενούντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. ⁶ Ὡς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχονα ἐσθίει. ⁷ Ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. ⁸ Ὡς τίς εἰ ὁ κρίνων ἄλλότριον ἰκέτην; τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθῆσεται δὲ· δυνατὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Θεὸς στῆσαι αὐτόν. (Ῥωμ. ιγ' 11—14 καὶ ιδ' 1—4)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

¹ Ἄδελφοί, ὅτε ἐπιστεύσαμεν, εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ τῆς σωτηρίας· ἄλλ' ἔκτοτε μέχρι σήμερον προωθευόμεθα, καὶ εἰς μεθ' ἡμῶν πλησιέστεροι εἰς τὴν σωτηρίαν τῶρα περισσώτερον παρά ὅτε ἐπιστεύσαμεν. ² Ἡ νῆξ τῆς ἀγνοίας, τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας πλησιάζει νῦν παρελθῆναι, ἢ δὲ ἡμέρα τῆς γνώσεως, τῆς ἀληθείας καὶ ἀρετῆς ἔφθασεν· ὥς ἀποφύγωμεν λοιπὸν τὰ ἔργα τῆς σκοτεινῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς ἐνδυσώμεθα τὰ φωτεινὰ πνευματικὰ ἔργα, μὲ τὰ ἔσθια, ὡς μὲ ὄπλα, πολεμεῖ τις καὶ νικᾷ τὴν κακίαν, καὶ ἐκτελεῖ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς. ³ Ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐπειδὴ μᾶς βλέπουσι, ἐνδύμεθα κοσμίως καὶ περιπατοῦμεν μὲ εὐσχημοσύνην, παρομοίως, ἐπειδὴ δι' ἡμᾶς ἀνατέλλει ἡ ἡμέρα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πίστεως, καὶ μετ' ὀλίγον οὐ εἰσελθόμεν εἰς τὴν ἔσθον ἡμέραν τῆς μελλούσης ζωῆς, ὥς πολιτευώμεθα μὲ καλῶν καὶ εὐσχημῶν συμπεριφορῶν· ἔν ὅσῳ ἐπιτρέπεται πλέον νὰ τρέχετε εἰς τὰ συμπόσια τῶν αἰσχροῶν ἡσμάτων, εἰς τὸς ἀνηθικούς κωμώδικας, εἰς τὰ μεθοσκοπήματα, εἰς τὰς παρανομίας μῆξαις καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπαισχύντους πράξεις τῆς ἀσελείας· δὲν οὖν ἐπιτρέπεται νὰ ἐρίσετε καὶ νὰ φιλονεικήτε, οὔτε νὰ φθονῆσθε καὶ νὰ ἔχετε ζηλοτυπίαις· ⁴ ἀλλὰ προσλάβετε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνδύμενοι μὲ αὐτὰς ὡς μὲ ἐνδυμα, καὶ προνοεῖτε περὶ τῆς ὑγείας τοῦ σώματός σας, προσέχοντες νὰ μὴ ἐξάπτετε τὸς σαρκίους ἐπιθυμίας μὲ τὴν χρῆσιν πολλῶν καὶ ἐριθιστικῶν φαγητῶν καὶ ποτῶν. ⁵ Ὑπάρχουν μετὰξὺ σας ἄλλοι ἔχοντες ἀσθενῆ καὶ μὴ σιερεῶν πίστιν· οὗτοι τρώγουσι χέρτα ἀποδιδόντες σημασίαν εἰς τὰ φαγητά· καὶ ὑπάρχουν ἄλλοι μὴ διατάζοντες νὰ φάγωσιν ἀδιακρίτως πᾶν φαγητόν· διότι πιστεύουν ὅτι τὸ φαγητόν εἶνε ἀδιάφορον, καὶ δὲν ἔχει σημασίαν ἐν σχέσει πρὸς τὴν σωτηρίαν. Οἱ ἐκ τοιαύτης πίστεως τρώγοντες ἀδιακρίτως πᾶν φαγητόν προσδέχεσθε καὶ περιποιεῖσθε τοὺς ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἰσμοῖς πεποιθήσεως νηστεύοντας, καὶ μὴ προβαίνετε εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν, μὴ κρίνετε δηλαδὴ καὶ μὴ σχολιάζετε τὰς σκέψεις καὶ τοὺς διαλογισμοὺς, ἕνεκα τῶν ἔσθων ἐκεῖνοι· δὲν τρώγουσι πάντα ἀδιακρίτως τὰ φαγητά. ⁶ Ὁ τρώγων ὡς μὴ περοφρονῆ τὸν μὴ τρώγοντα καὶ ὡς μὴ θεωρῆ αὐτόν ὡς δεισιδαίμονα καὶ ὡς ὄντα περιωρισμένης διανοίας καὶ μὴ ἐνοσόντα ὅτι ὁ χριστιανικός νόμος τῆς πίστεως κατήγγησε τὸν μωσαϊκὸν νόμον τῆς παρατηρήσεως καὶ διακρίσεως τῶν φαγητῶν· καὶ ὁ μὴ τρώγων ὡς μὴ κατακρίνη τὸν τρώγοντα, ὡς μὴ θεωρῆ αὐτόν ὡς κοιλιάδουλον καὶ ὡς ἁμαρτάνοντα, διότι δὲν φυλάττει τὸν μωσαϊκὸν νόμον τὸν ἀπαγορεύοντα τὸ νὰ τρώγῃ τις μερικὰ φαγητά, ὡς λόγου

χάριν τὰ κρέατα τῶν γοίρων ὡς ἀκάθαρτα. Δὲν πρέπει δὲ ὁ μὴ τρώγων νὰ κατακρίνη τὸν τρώγοντα καὶ νὰ θεωρῆ αὐτόν ἀνάξιον μέλους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ Θεὸς ἐκάλει καὶ ἐδέχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς ἐκ τῶν ἔθνων, χωρὶς νὰ ἀπειτῆ παρ' αὐτῶν νὰ φυλάττωσι τὸν νόμον τῆς διακρίσεως τῶν φαγητῶν, ἀλλὰ σφύζων αὐτοὺς διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν. ⁷ Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐδέχθη καὶ τὸν πιστεύοντα ἔθνικόν, χωρὶς νὰ ζητῆ παρ' αὐτοῦ νὰ ἀπέχη ἀπὸ τῶν φαγητῶν, ὅτινα ἀπαγορεύει ὁ μωσαϊκὸς νόμος, τίς εἶσαι σὺ, Ἰουδαίε χριστιανέ, ὅστις τολμᾷς νὰ κατακρίνης καὶ νὰ θεωρῆς ὡς πεπονηκέτα ἐκεῖνον, ὅστις ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τῆς πίστεως, καὶ ὅστις δὲν εἶνε ἰδικός σου, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ δοῦλος; Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἀρμόδιος νὰ κρίνης ἂν ἴσταται ἢ πίπτῃ τις ἐξ αἰτίας τοῦ φαγητοῦ, ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ Κύριός του δικαιοῦται νὰ κρίνη περὶ τῆς στάσεως ἢ πτώσεως του καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ ἢ νὰ τὸν ἀπορρίψῃ. Θεὸ σταθῆ δὲ, καὶ δὲν ὀά ἀπολεσθῆ καὶ ὁ πιστεύσας ἔθνικός, καίτοι τρώγῃ ἀδιακρίτως πᾶν φαγητόν· διότι ὁ Θεὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὸν στηρίξῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Τῆς 15 Φεβρουαρίου 1898.

Ἐκεύμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐὰν ἀφήτε τοὺς ἀνθρώπους τὰ ποραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος. Ἐὰν δὲ μὴ ἀφήτε τοὺς ἀνθρώπους τὰ ποραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ ποραπτώματα ὑμῶν. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὀσκαριτικοὶ σκυθρωποὶ· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοὺς ἀνθρώπους νηστεύοντες. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Ὡς δὲ νηστεύων, ἀλειψαί σου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοὺς ἀνθρώπους νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπτει διαρύσσουσι καὶ κλέπτουσι. Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπτει οὐ διαρύσσουσι οὐδὲ κλέπτουσι. Ὅπου γὰρ ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν. (Ματθ. ς' 14—21)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἐὰν συγχωρήτε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ἔποιοι αἴς πταίουν, ὡς συγχωρήσῃ καὶ αἴς ὁ οὐράνιος πατὴρ σας. Ἐὰν δὲ σεις ἔδν συγχωρήτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ πρὸς αἴς πταίσματά των, οὔτε ὁ οὐράνιος πατὴρ σας ὀά αἴς συγχωρήσῃ τὰ ἁμαρτήματά σας. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ σκυθρωπάζετε, καθὼς κέμνουσι οἱ ὀσκαριτικοὶ· διότι οὗτοι ἀφήγουν ἀπειροπότητα τὰ πρόσωπά των, διὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύουν. Ὡς βεβζιώνω ὅτι ἀπολαμβάνουσι τὸν μισθὸν των. Ὡς δὲ, ὅταν νηστεύῃς, ἀλειψαί τὴν κεφαλὴν σου καὶ νίψαι τὸ πρόσωπόν σου, διὰ νὰ μὴ ἐπιδειχθῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς νηστευτής, ἀλλὰ διὰ νὰ φανῆς εἰς τὸν πατέρα σου τὸν παντεκόστην, ὅστις σὲ βλέπει καὶ χωρὶς νὰ ἐπιδεικνύεσαι, καὶ ὅταν ἀκόμη κρύπτεσαι, καὶ ὁ πατὴρ σου, ὅστις βλέπει καὶ τὰ κρυπτά, ὀά σὲ ἀνταμείψῃ εἰς τὰ φανερά. Καὶ μὴ ἀποταμιεύετε ἐπιγίσιους θησαυροὺς, τοὺς ὀποίους καταστρέφει ὁ σκῆρος καὶ ἡ φθορά, καὶ τοὺς ὀποίους ἀνοίγουν καὶ κλέπτουσι οἱ κλέπται. Ἀποταμιεύετε δὲ τοὺς θησαυροὺς σας εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου οὔτε σκῆρος οὔτε φθορά καταστρέφει, καὶ ὅπου οὔτε ἀνοίγεται οὔτε κλέπτονται ἀπὸ κλέπται. Διότι ἐκεῖ ὀά ἔχετε προσκολλημένην τὴν καρδίαν σας, ὅπου ἔχετε ἀποταμιευμένον καὶ τὸν θησαυρόν σας.

Κ. Α. Μεταλησιᾶς